

Tankar vid den stora poëten capitainen herr Gustaf Lithous graf

Nordenflycht, Hedvig Charlotta,

1700-1829 81 Cbza 1753 4:o Lithou

National Library
of Sweden

TANKAR
VID
DEN STORA POËTEN
CAPITAINEN
HERR GUSTAF LITHOUS
Graf.

Tryckt uti Kongl. Tryckeriet, 1754.

DU Ädla SVEA du, som haft så fällfynt åra,
At i dit sköte få den andra *Maro* båra,
En son, som dig och sig en evig heder gör,
Kom skoda din förlust: din värda *LITHOU* dör.

Hans snille, eld och konst ha vittnat om din styrka,
At Norden haft en Skald, som världen all måst dyrka.
Låt därför billig sorg bli takfamnens bevis
Och at du vil och kan på gofvor sätta pris.

Sin minnesstod han sielf så prägtigt har tillagat,
At alt hvad ståt förmår mot honom blir försvagat.
Når marmor, guld och stål förstörs af tidens hot
Bli Vishets alftren kvar och stå des våld emot.

Hans mull må icke då med vanligt prålvärk firas;
Så ivag och fänter glans af hopen endast firas.
Ej hvarje tidevarf et sådant snille ger,
Som sielf sig hedra kan och fordrar därför mer.

Ty är han vård din sorg du Hjeltars Fosterinna,
Som nu har lärdt, at smak i Guda-Språket finna.
Gör kunnigt öfver alt at du din Skald haft kår,
Och at du sielf hans namn i billig vörndnad bår.

Du icke frukta må at där i bli allena:
Din grannar kunna här dig priset lätt förmena,
Odödlig åra de åt sine Skalder skänkt
Vid Oder, Seine och Thems ha deras Stoder blänkt.

Om dina snillens våg är stenig hård och mager,
Om ej med gröda du kan göra honom fager,
Låt tycke, muntran, pris dock vara deras lön.
Bort glömfka och förakt, okunnighetens rön.

Din stora *LITHOU* har sitt värde sielf förklarad,
De gamlas ägta konst med deras språk han parat,
Kring lärda världen han sitt ljus så vidt har tändt,
At det sitt återsken til Svenska klippor fändt.

Hans snille drog ej kraft ur små och kände brunnar:
Med värdig Hjelte röst han Hjeltars lof förkunnar:
Hans påfunde gåfva var steds ädel, hög och rik:
Han tänkte sielf och blef sig därför alltid lik.

Har då så ädel Sten på Ärans smycke prålat,
Har lyckans blida sol dess värde rätt bestrålat;
Mån för sin rara dyrd i guld han fattad var?
Ach nej, han nästan glömd i skuggan legat har.

Hvad under om han fick så vidrigt öde pröfva:
Två näringslöse vårer han måst i tiden öfva:
Vid skalde pennan stor, vid fanan kåck och braf,
Men bägge mer beröm, än bröd och utkomst gaf.

Dock är ej dygdens ro vid skal och skenvärk bunden:
Det sanna värdet har sin lön i sielfva grunden:
Så stora gåfvor må väl någas med sin lott;
Den mera ömkas bör, som blott har lyckans fått.

Du har, o Dyra Skald, likfom en mogen drufva
Den under bladen göms, med dine safter ljufva,
Upfriskat, fågnat, styrckt få mången som dem hant
Och gordt din födslo-ort mer än dig sielf bekant.

I lugn och enslighet din dagars lopp förrunnit:
Du utan lyckans hand har til den åran hunnit,
Som af naturen sielf sin glans och höghet bår,
Som få i verlden nådt och öfver tiden år.

H. C. NORDENFLYCHT.